

valentin e. busuioc

bărbatul din calea lactee

Coperta și ilustrațiile: Nicolae MACOVEI

Copyright © Valentin E. BUSUIOC
vbusuioc@yahoo.com

Copyright © pentru această ediție: Editura Eminescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUSUIOC, VALENTIN E.
Bărbatul din Calea Lactee/ Valentin E. Busuioc, -
București, Editura Eminescu, 2004

ISBN 973-22-0989-5

© Editura EMINESCU, 2004

valentin e. busuioc

bărbatul din calea lactee

Editura EMINESCU, 2004

Moto:

„Cine nu iubește, nu-L iubește pe Dumnezeu,
pentru că Dumnezeu este iubire”.

I Ioan 4,8

*

stau în fața colii de scris
adumbrit de îngerul păzitor
călăuzind serafimii pe linia vieții
cu raze subțiri de lumină
văd traseele sângelui oasele
orbita ochiului
sub care păsările se vor închina unui zeu
văd oul pe care-l ține la piept celălalt înger
mă uit cum îi lipește coaja continuu
cu limba lui transparentă
mă văd chiar pe mine copil
inventând cuvinte
pansând prin interior
o pieleță orbitoare
absentă

*

e o zi liniștită de duminică
din acelea în care praful
se așează pe scaune
ca și cum s-ar regăsi astfel
eu expediez pe internet
fotografiile și poeziile fără titlu
încât în cameră e tot mai frig și-ntuneric
și chiar fereastra se retrage și ușa la fel
iar trupul mi-e din ce în ce mai chircit
seamănă cu al unei cârțițe
cu al unui păianjen
cu al unui fir de nisip
ce se așează lin
pe un scaun
de pluș

*

există aer
pe care nu-l respiră nimeni
e într-o seringă
într-un stilou
într-un pai
sau în memoria unui computer

fiindcă vine o vreme
când aerul nu mai vrea să fie respirat
și-atunci singurul lucru pe care-l dorești
e puțină apă călduță
în care să-ți înmoi picioarele
în timp ce privești cum în lumina lunii
un câine muribund
se avântă în larg

*

singurătatea fiecărei seri
cu propria-mi umbră
ieșind pe fereastră
cu distanța dintre pereți
susținută de aerul împăiat
cu străzi argintii
de la urme de melc
și totuși fără nici o senzație

e o astfel de seară
în care manuscritele mi se prind pe tălpi
înlocuind descuamata piele

*

goliciunea pe fețele noastre
beția de-a ne fi cunoscut pe internet
tu ascunzându-te în mai multe locuri deodată
înconjurată de o pulbere fină indigo
eu căutându-te ziua întreagă pe chat
transformându-ți numele în coduri binare
și chipului tău dându-i formatul jpg
privind zi de zi
cum toate aceste necitite e-mail-uri
se ridică-n tavan și se rotesc sălbatic în juru-mi
până ce seara mi se lasă pe mână
șoimul dresat al trupului tău

*

târziu în noapte
orientându-mă după stele
prin labirintul oraşului
cu aburul gurii reflectat în anonime vitrine
auzind cum se exfoliază manechinele
de prea multă lumină
citind involuntar diverse afişe
ce prezintă izbitoarea asemănare
dintre genomul uman și cel al muștei
dar totuși ajungând acasă
unde devin dintr-o dată fericit
chiar mai mult decât câinele
ce mă întâmpină scheunând
să-i dau drumul
pe stradă

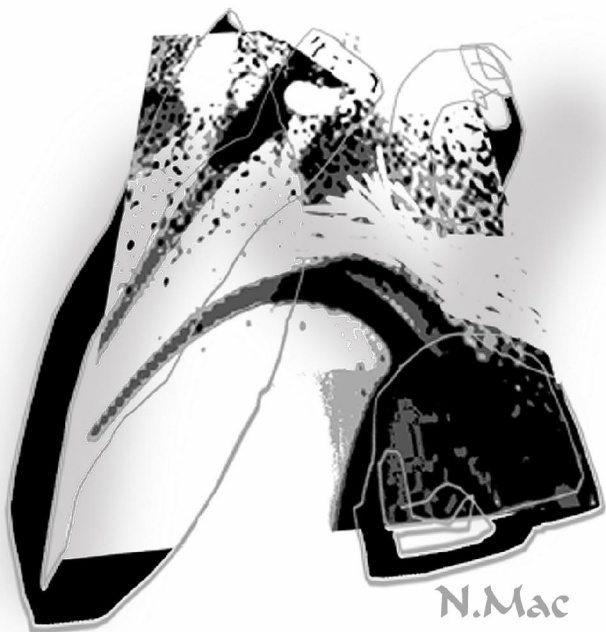
*

tu ești marginea unui șanț
pe care se așează bătrânii
când ies din spital pentru ultima oară
și își pipăie tăcuți oasele craniului

ești goliciunea poemelor scrise pe-ntuneric
fereastra cu care mă trezesc în priviri
norul de fum al țigărilor mele
prins într-o fotografie
purtată de vânt

*

o femeie se gândește-n deșert
la bărbatul din calea lactee
dar urmele lui
nu se află printre dune fierbinți
nici în dicționarul de sinonime
lăsându-se visat printr-o fantă
prin care doar cuvintele intră
fiindcă iubește realul
cât să înalțe cu privirea o stea
ori să populeze o oază
trăind precum o cârțiță
în memoria computerului descuamat
din vitrină

*

stau în odaie
cu reportofonul în mână
în fața am coli albe
creionul de 0,5 mm
iar din dreapta
lumina ferestrei
vreau să înregistrez orice trăire
să aflu cum se naște poemul
și pe măsură ce caseta audio
se învârte în gol
milioane de particule de praf
se așează cu moartele mele celule
pe coala de scris

*

cineva tace în oraș
împrăștiind nisip prin încăpere
nu are sonerie nici flori la fereastră
vecinii simțindu-l după cum zboară păsările
mereu împreună
se spune că uneori pleacă de acasă
și cumpără clepsidre
sticla topind-o în uriașe lentile
pe care și le înfige sub piele
ori de câte ori vreun poet bănuiește
că cineva undeva
înmulțește materia

*

există nori
și oameni bolnavi
ce călătoresc pe scara tramvaiului
însule pe care nu ni le putem închipui
iubite ce se sufocă-n memorie
păsări cu ochi albaștri
și frunți ce se descrețesc într-un sărut

există nori
și gustul zmeurei ce nu se poate uita
zăpezi mai înalte decât cerul
frig împins până la dulce
dureri matematice
explozia singurătății din noi

există nori

*

e frig și întuneric
în mănua pierdută
cineva stă la fereastră
mă judecă după cum scriu
pe îngălbeniții pereți
în alte trupuri poate că e cald
și alcoolurile zdrențuiesc manuscrisele cărnii
dar eu simt viața ca pe un os spiralat
ce mă pătrunde din ce în ce mai adânc
și mă fixează în piele
încât presimt
că dacă-aș bea cana cu lapte
tavanul s-ar dizolva
în spirtul memoriei

*

să traversezi singur strada
știind că nu te așteaptă nimeni acasă
nici măcar musca prinsă între ferestre
ce nu știe dacă înăuntru
unde e cald și miroase a cozonac
e locul unde va pleca atunci când va muri
ori dacă nu cumva sub stele e acel loc
de unde iată că vine chiar acumă bărbatul
obosit și nesigur pe sine
neștiind dacă trăiește între cer și pământ
ori între două coperți

*

vecinii mi-au spus
să nu mai plec de acasă
fiindcă în lipsa mea
camera în care scriu se dilată
ajungând până în mijlocul drumului
dar nu i-am crezut și-am plecat
și-n seara asta când m-am întors
plăcuța cu numele străzii lipsea
și poarta avea urme de melc pe zăvor
iar acum în timp ce scriu acest poem
din oglindă mă privesc din ce în ce mai aproape
vecinii strada tavanul pereții
cu toatele năpustindu-se
înspre coala de scris

*

aerul vibrează
iar eu ascult cum seacă un fluviu subteran
și-aș vrea să mă eliberez
să mișc pereții acoperiți cu poeme
să-i scot în stradă apoi în afara orașului
să-i abandonez pe un câmp viscolit
să-i încolțească lupii
iar ei de frică
să se lipească unul de altul
din ce în ce mai tare
până când se vor sfărâma
și se vor transforma într-o pulbere fină
vântul s-o arunce până-n zori
peste inocentul oraș

*

afară e întuneric și ninge iar noi
solidari cu paharele goale de vin
în care ne înghesuim tremurânde umbre
stăm într-un bar la subsol
privindu-ne-n ochi cu sfială
ca și cum în oglindă am fi
apoi simțind poezia pe-aproape
ne oprim rând pe rând respirația
și o haită de lupi devenim
ieșind din peșteri
din mormite din piele
în câmpia colii de scris
s-o-ncolțim

*

stau în penumbră
și gândesc aidoma
un necunoscut îmi face semne cu mâna
ori poate că scrie cu aer
despre durerea de-a se plimba prin oraș
ca pe o tablă de șah
așteptând cu înfrigurare acel moment
în care întunericul va fi la mutare
și-l va conduce
pe străzi fără nume

*

într-o sală de lectură
cu anonima coală de scris
evitându-ne privirile și orice atingere
simțind că la colțul străzii
un necunoscut ghicește în ridurile
celor ce privesc cerul
până când acesta dispare
deslușind astfel
cum se descompune memoria orașului
dincolo de cărți și răspântii
de această hârtie
pe care poemul a stat atât de puțin
doar cât să se ușureze
de durerea de-a fi

*

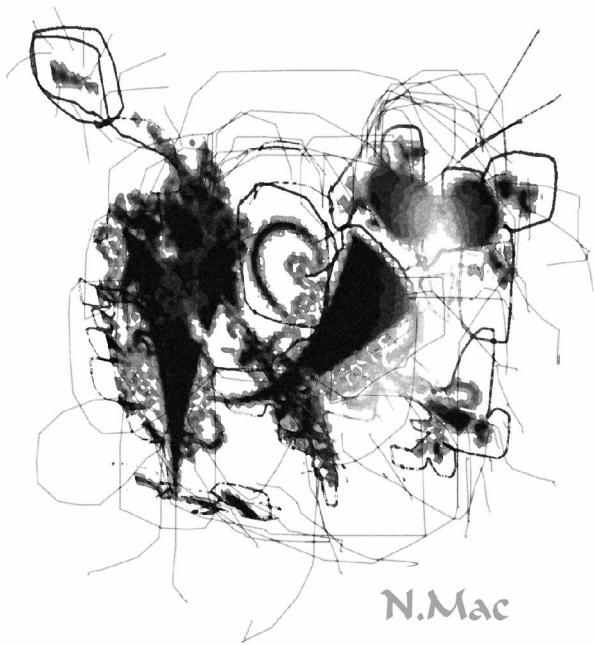
mi-e sete
iar tu-mi oferi un pahar cu lapte
privind albul pereților

într-un târziu
îmi treci mâna prin păr
ca prin nisipul clepsidrei

nu-ți fie teamă îmi spui
orașul e gol
și în penumbra acestui ultim exod
ne vom surprinde
memoria

*

ploaie de octombrie
locuim într-o casă fără adresă
gândindu-ne
la felul de-a se lichefia al sângelui
tu stai învelită în manuscrise
și-mi spui că nu e nimic animalic
în a privi cerul și-a suspina
eu sporesc confuzia
luându-mi pulsul
în lumina unei stele căzătoare

*

am treizeci și opt de ani
îmbrăcat în halatul gălbui
mă uit cum ficusul
și-a răsucit o frunză spre mine
poate că în adâncul memoriei sale
o insectă albastră îmi caută un nume
poate că ar vrea să-l mângâi ușor
să-l șterg cu buretele îmbibat în bere
dar astăzi am treizeci și opt de ani
și pentru fiecare întâmplare fără răspuns
le arăt palmele norilor
apoi le suprapun
pe frunze ușor îngălbenite

*

cineva va muri
cei însingurați aud
cum carii sapă-n lemnul icoanei

un tren ne amintește
cum prindeam pește cu mâna

fotografia ta e luată de vânt

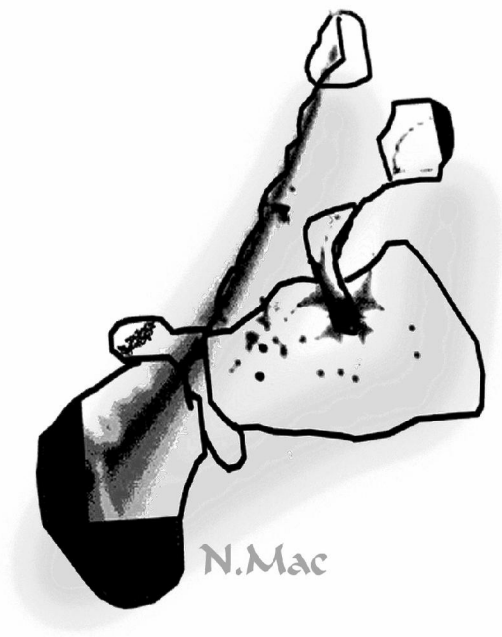
*

față în față
cu dicționarul explicativ
alegând cu coada ochiului cuvintele
amintindu-mi unele lucruri
trăite și uitate de alții
golindu-mi singurătatea
în penumbra unui poem
cu pielea ca de găină
când numele mi se șterge
de pe cartea de vizită

toate aceste neașteptate lovituri ale vieții
primite cu răceală
de o îngălbenită
coală de scris

*

atât de singur
încât îmi dezgrop amintirile
cum ar fi aceea
în care am fost ultima oară în cimitirul bellu
și l-am condus pe iosif naghiu
tăcând din cuvinte
atunci când
într-un colț al aleii poeților
un liliac înflorește a doua oară
și-n copacii de-alături
frunzele abia se mai puteau stăpâni

*

cea mai bună prietenă
fumează doar în zilele fără soț
de obicei stă la geam
și încadrează în cercurile de fum
insectele ce au umbra la scara 1/1
nu-i pasă de nimic și de nimeni
doar fumează
până la filtru
până la degete
până la os
până ce obscura ei stradă
devine palpabilă
dilatându-se brusc
de lumina unei ferestre
în flăcări

*

trandafirul își scutură petalele
în paharul cu vin
tu nu spui nimic
doar mă atingi
cum ai desena într-o cană cu lapte
cum mi-ai descrie din cuburi un nor
sună-a tăcere
cineva ascultă la ușă
și-un aer voalat se prelinge pe covor
punând biblioteca în umbră

tălpile se recunosc
pielea visează din nou în culori

*

azi locuiesc la mansardă
în amintirea acelei seri
în care ai lăsat să ți se vadă sufletul
albind astfel pereții
stăteai în mână cu o coală de scris
m-ai pus să-ți dictez tot ce-mi trece prin minte
ai vrut să fii muritoare
să fii secretara mea de cuvinte
dar eu îți repetam într-una cuvântul mâine
iar tu l-ai pus strat peste strat
până când hârtia n-a mai rezistat
și-a crăpat sub forma unei ferestre
eu am deschis-o
a venit vântul
și te-a luat

*

singur prin ceață
pe străzi aglomerate
printre frunze veștede și priviri sinucigașe
cu zile în care mă simt numărat
de bătrâni din balcoane
printre câini vagabonzi
ce-mi miros palmele
cum mi-ar mirosi în memorie
dar totuși atât de fericit
mărindu-mi ceas de ceas
gradul de descuamare
a pielii

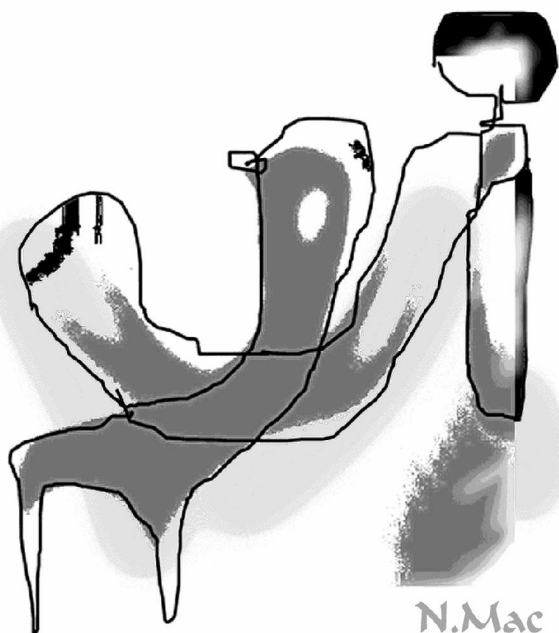
*

nu mă atinge
nu-mi spune pe nume
am trupul subțire
ca foița de argint a icoanei
căreia nimeni nu i se mai închină
nici măcar aerul pe care-l conține
și-aș vrea totuși să știu
ce e în mintea acvilei
când planează și prinde-ntre gheare
reflexia aceluiași păstrăv
și nu viața lui remușcărilor poate

nu mă atinge
sunt întâmplări ce-ar îmbătrâni și-o statuie

*

prea multe linii în palmă
încât privirea se oprește
pe-aripa unei muște albastre
dar realitatea este bună cu mine
mă pătrunde prin toate simțurile
ceea ce-mi amintește
de naivitatea pe care-o am dimineața
după ce mă tai cu aparatul de ras
crezând că pot opri sângele
cu un petec de hârtie
uitând că acesta va crește continuu
seara fiind nevoit să desprind de pe față
un întreg poem

N.Mac

*

cameră bolnavă
cenușiul tremurând
într-un vechi filament
umbra ferestrei pe mașina de scris
iar semn de carte
fisura oglinzii

atâtea spaimă într-o dimineață ploioasă
încât traversez orașul
întinzându-mi la picioare
labirintul

*

aleg cu grijă colile de scris
pe cea mai albă o pun dedesubt
încep întotdeauna cu una gălbuie
pe care stiloul scrie mai greu
zgâriind în căutarea cuvintelor
nu mă uit la mâini
în cărți
nici în creier
doar aștept în tăcere
laptele să dea în foc
iluminând biblioteca

*

să arunci duminica poeme
la picioarele celor ce îți privesc fruntea
ca și cum te-ar cunoaște
spre a le reaminti
că oricât de mult ar purta pantofii
aceștia sunt reci
că fiecare se va întoarce singur acasă
într-o cameră goală străină
precum firul de praf
readus de vânt
într-aceeași părăsită
vitrină

*

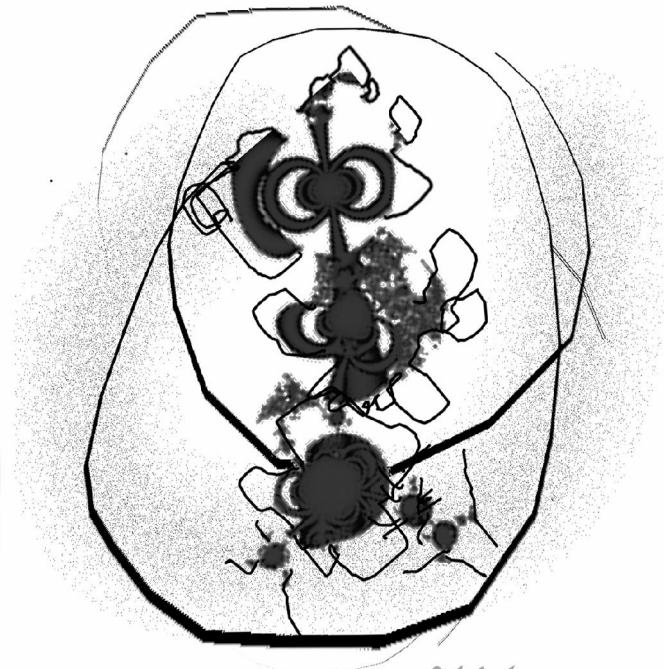
dis-de-dimineată
beau un pahar cu apă și privesc norii
teama de-a nu uita drept semn de carte
fotografia mănușii
îmi amintește cum locatarii de vizavi
deschid duminica fereastra
mereu pe dinafară
cum vopsesc apoi în albastru
fisurile pereților
purtând neputincioși în vene
proiecția unor fluvii demult dispărute
al căror ecou încă mai electrizează
ierbarul

*

mersul pe jos seara
printre frunzele unor copaci anonimi
în lumina pe care o dă depărtarea
fără act de identitate la mine
ori oglindă
nimicul care să-mi arate
cu ce începe memoria celor dragi
aflând cu durere
că doar atunci când sfârșesc în țărână
pereții își redobândesc transparența
tocmai acum
când strada se oprește brusc
n-o ia la dreapta nici la stânga
lăsându-mă neputincios
în mijlocul vieții

*

să te întorci acasă obosit
nimeni să nu vadă că ești pustiit
și să nu-ți răspundă la salut
să știi că ești bolnav
după cât de atent ești privit peste umăr
amintindu-ți astfel
când le-ai vorbit ultima oară
unor obiecte stricate
să întârzii cu mâna pe clanța ușii
până când umbra va preînchipui o fereastră
și să intri-n odaie ca-ntr-un lichid amniotic
să nu recunoști decât bucuria papucilor
iar patul să te primească
precum manuscrisul
plăcintele calde

N.Mac

*

seară de iarnă
gândindu-mă la poeții
condamnați să scrie cu unelte de plumb
să împingă pe dealul memoriei
apele pe care nu le-au transpirat
să respire praful
lăsat de cuvinte moi și călduțe
scoase de Dumnezeu noaptea pe ulițe
reci și întunecoase
unde ies la vânat păsările
ce au în loc de aripi coli de scris
și ciocuri ascuțite
albastre

*

azi m-am regăsit
în sertarul cu fluturi
culeși de tatăl meu
direct de pe tâmpilele muribunzilor
în mărul pe care un necunoscut îl tot pictează
până ce îi șterge memoria
în păsările unor insule secrete
ce poartă sub aripi
îngălbenitele coli de scris
pierdute în război
de cei ce salvau fluturi
visând

*

așternutul
la început atât de străin
ca leșia vieții pe care o încălzesc zilnic în gură
pentru a o scuipa apoi bărbătește-n țărână
țărâna din care vin și din care vine iubita
pe care-o îmbrățișez
ca pe o letrină cu care începe specia
memorând nopțile
în care zgâriem până la sânge pereții
întrebându-ne apoi dimineața
la ce bun atâtea ferestre
când ochii au suficientă lumină
dar scotocind în suflet seară de seară
după dumnezeiasca țărână

*

serile de toamnă în parcul carol
privind cum o bătrână hrănește porumbeii
direct din mână
(ridurile ei
precum inelele de creștere al copacilor
amintindu-mi de plăcinta cu brânză a bunicii)
așteptând golit de memorie
clipa în care i se termină semințele
și-mi arată palmele-i ciupite
doar pe linia vieții

*

duminicile
cu privirea pierdută-n tavan
eliminând vocale
din numele obiectelor stricate
privind norii
cu fotografia ploii în creier
numărând în șoaptă cărțile necitite
așezate ca un labirint pe covor
străbătut în vârful picioarelor
ori de câte ori un necunoscut
mă strigă la geam
pe un nume bizar
din consoane

*

milă
pentru coala de scris rămasă-n mașină
spre-a lumina pereții acoperiți cu poeme
pentru aripa șoimului
ce tresare
când îi desenez conturul pe-o frunză
pentru ochii mamei
ce mă privesc din album
bucuroși să-mi ofere cozonacul fierbinte
pentru mâinile mele
ce-i mângâie tâmplele
înnegrindu-i părul la loc
făcând-o tânără apoi adolescentă
visându-se într-o după-amiază de vară
alăptându-și copilul
plângând

*

manuscrisul
rătăcit în câmpie
îndurând anevoie
ciulinii și ciocurile păsărilor
subțindu-se
când luna coboară-n pupila haitei de lupi
tremurând în ochiul de apă
lăsat de cel ce-a văzut norii
pentru ultima oară

*

să te ridici într-o dimineață
să-ți lași patul și să pleci
fără să-ți iei rămas bun de la câine
ori de la păianjen
să uzi florile
ca și cum nu te-ai mai întoarce vreodată
iar ușa s-o lași descuiată fereastra la fel
și fără vreo hartă la tine să mergi continuu
până când nimeni nu-ți va mai răspunde la salut
și complet gol fără linii în palmă
să ajungi la capătul lumii
aidoma aceluia pește uriaș
ce trăiește toată viața-n adâncuri
de unde nu iese decât o singură dată
unei stele căzătoare
să-i dea nume

Cuprins

- (stau în fața colii de scris...) 7
(e o zi liniștită de duminică...) 8
(există aer...) 9
(singurătatea fiecărei seri...) 10
(goliciunea pe fețele noastre...) 11
(târziu în noapte...) 12
(tu ești marginea unui șanț...) 13
(o femeie se gândește-n deșert...) 14
(stau în odaie...) 17
(cineva tace în oraș...) 18
(există nori...) 19
(e frig și întuneric...) 20
(să traversezi singur strada...) 21
(vecinii mi-au spus...) 22
(aerul vibrează...) 25
(afară e întuneric și ninge...) 26
(stau în penumbră...) 27
(într-o sală de lectură...) 28
(mi-e sete...) 29
(ploaie de octombrie...) 30
(am treizeci și opt de ani...) 33

(cineva va muri...) 34
(față în față...) 37
(sunt atât de singur...) 38
(cea mai bună prietenă...) 41
(trandafirul își scutură petalele...) 42
(azi locuiesc la mansardă...) 43
(singur prin ceață...) 44
(nu mă atinge...) 45
(prea multe linii în palmă...) 46
(cameră bolnavă...) 49
(aleg cu grijă colile de scris...) 50
(să arunci duminica poeme...) 51
(dis-de-diminează...) 52
(mersul pe jos seara...) 53
(să te întorci acasă obosit...) 54
(seară de iarnă...) 57
(azi m-am regăsit...) 58
(așternutul...) 59
(serile de toamnă în parcul carol...) 60
(duminicile...) 61
(milă...) 62
(manuscrisul...) 63
(să te ridici într-o dimineată...) 64

valentin e. busuioc

Născut în 1965. Licențiat al Facultății de Jurnalism și Științele Comunicării, Universitatea București.

A publicat volumele 111 poeme (Ed. Muntenia, 1993), *Viața în direct* (Ed. Leda, 1995), *Vortex* (Ed. Eminescu, 1999) și *Bărbatul din Calea Lactee* (Ed. Eminescu, 2004). Scrie poezie, proză scurtă și teatru.

Inclus în antologii de poezie din România, Belgia, Canada, Japonia, Marea Britanie, Slovenia și S.U.A.

A obținut mai multe premii literare în țară și în străinătate.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România (1996).

Cronici literare semnate de Ion Roșioru (Tomis, 12/1993 și 1/2000), Ion Dragomir (Metafora, 2/1993), Șerban Codrin (Orion, 1/1993), Constantin Abăluță (România literară, 17/1994), David Alexandru (Semn, 1/1995), Mircea Petean (Steaua, 4-5/1995), Edith Horvath (Steaua, 6/1995), Corina Mihaela Apostoleanu (Tomis, 9/1995), Grigore Șoitu (Poesis, 12/1995), Barbu Cioculescu (Contrapunct, în numerele din sept.1996 și din iunie-sept.2000), Florin Lazăr (Steaua, 7/1999), Octavian Soviany (Contemporanul, 1/2000), Nicolae Motoc (Tomis, 2/2001) Nicoale Baboi (Viața Armatei, 8/1993), Nicolae Boghian (Viața Armatei, 7/1999) și alții.

Comentarii critice - Selecție:

„Venit ca din alte sfere, pentru a-și petrece viața obligatorie (ca un concediu) în această lume, poetul Valentin E. Busuioc scrie un jurnal de excepție despre această unică aventură (...). Notațiile sunt precise, orânduite după un ritual știut numai de autorul-inițiat. Ele sunt făcute numai cu privirea, ce conține puteri alchimice, în măsură să macereze realitatea, să scoată din ea esențe ce alcătuiesc de fapt spațiul pictural pe care poetul îl și trasează, dar îl și reface, povestindu-l”.

Nicolae BOGHIAN

„Valentin E. Busuioc scrie mai mult o poezie a cotidianului, a actualului, poetul coborând în „miezul vieții” unde absurdul, plictiseala, neprevăzutul, haosul își urmează complementar unul altuia, unde „oglinza lumii” se fărâmițează în milioane de cioburi, fiecare din ele reflectând o parte a lumii”.

Florin LAZĂR

„Valentin E. Busuioc e printre poeții, nu prea mulți la număr, care, fără a face cu totul abstracție de practicile și cuceririle poeziei optzeciste, depășesc faza elaborării rețetelor scriiturale și ne prezintă poezia ca produs finit ce-și conservă ca prin miracol toată prospețimea roural-aurorală cu care a venit pe lume la ceasul în care prin insomniile îndrăgostiților de frumos zburdă capricioasele iele”.

Ion ROȘIORU

„Valentin E. Busuioc se lasă cu greu prins în plasa auctorialității, el este mai mult un privitor al poeziei, un observator secret al acesteia, decât un implicat în mecanismul ei textualizant.

Programul său poetic este acela de a sublinia ne semnificativul, de a-l ridica la rangul de uman. El se luminează privind obiectele, „smulgând lucrurilor cea ce ele știu despre oameni”, precum modernistul Eugene Guillevic”.

Grigore ȘOITU

„Majoritatea textelor lui Valentin E. Busuioc încep prin a fi simple „puneri în pagină” ale cotidianului, transcripții, „în stare brută”, ale unor experiențe care nu întârzie, încărcându-se de presentimentul metafizicului, dobândind un aer de straniețe, în timp ce discursul poetului tinde să se insoliteze, prin cultivarea „rupturilor” semantice, a așa-numitelor alotopii.

Conceptul de „realitate”, asupra căruia se fixează poemele sale, nu se reduce la contactul epidermic cu lucrurile, ci, infinit mai mult decât asta, angajează „divinul” pe care obiectele îl revelează și îl ascund totodată, ceea ce face ca „rupturile” prezente la nivelul discursului să fie tot atâtea modalități prin care eul poetic încearcă să „deconstruiască” datele empiriei, operând în suprafața realului „interstiții” care deschid către zonele cele mai adânci ale acestuia, scriind astfel o poezie a substanței. Astfel, Valentin E. Busuioc se situează în descendența așa-zisei lirici a obiectelor, a cărei partitură reușește s-o interpreteze într-o cheie personală, impunându-se ca un autor de o remarcabilă originalitate”.

Octavian SOVIANY

ISBN 973-22-0989-5